

1066

சிவமயம்.

முப்பொருளாராய்ச்சி.

1066
1919/II

இஃது

மட்டக்களப்பு

ஸ்ரீ ச. பூபாலபிள்வனாயவர்கள்

எழுதியது.

(மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை 17-ம் தொகுதி
2-ம் பகுதியிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்ட விவரம்.)

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை,

மதுரை.

1919.

சுவமயம்

14 MAR 1919

முப்பொருளாராய்ச்சி

காண்டல், கருதல், உரையாதிய அளவைகளானும், மனமாதிய அந்தக்கரணங்களானும், பிறஎவற்றானும், எவ்வகைத்தானும் உள் பொருளெனத் தெள்ளிதிற்றெளிய எட்டியும் எட்டாமன் மறைந்தும் இடந்தொறு மீண்டிய பொருள்களை எல்லாம் இனமுறைநிரைத்துத் தொகுத்து வகுப்பின் அவையனைத்தும் பதி, பசு, பாசம் எனும் முப் பெரும் பிரிவுகளிலடங்குமென் றறிஞர்கூறுப.

இப்பொருள் யாண்டும்இப்பொருளேயாம்; உள்பொருள் கால தேசங்கட்கிசைய நிக் றாறித் தோன்றிமறைந்து விகாரமெய்தினும் எஞ்ஞான்றும் உள்பொருளேயாகலின் சொல்லிய பதி, பசு, பாச மாகிய மூன்றும் ஆதியுமந்தமுயில்லா நித்தியப்பொருள்களாமென்க. அவை அங்ஙனமாயினும் தம்முள் ஒத்தபடித்தன்மையும் ஆற்றலுமின்றி ஒன்றற் கொன்று வேற்றியல் புடைத்தாம்.

இப்பெரும் பெற்றிய முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு சிறப் பியல்புகளை விரித்துப்பேசும் நூல்கள் யாவைஎனில், அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டு அவர்கண்மீதுவைத்த பெருங்கருணையினால் சதா சிவமூர்த்தியாய் எழுந்தருளித் தற்புருடம் முதலிய நான்கு முகங்களி னால் தோற்றுவித்த இருக்காதி நான்குவேதங்களும், ஈசானமுகமாகிய உச்சிமுகத்தினால்தோற்றுவித்த காமிகமுதல் வாதுளமிறுதியாகிய இரு பத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும், இம்மூலவாகமங்கள்வழித்தோன்றிய

இருதூற்றேழு உபாகமங்களும், வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தை விரிக்கும் ஈசாவாசியம், கேனம், கடம், பிரசினம், முண்டகம், மாண்டேக்கியம், ஐதரேயம், தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், ஆதிய உபநிடதங்களும், வேதாகமங்களின் சாரத்தை ஒருங்குதிரட்டித் திருஞானசம்பந்தர் முதலிய சைவ சமயாசாரியர் நால்வராலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட தேவார திருவாசகங்களாகிய தமிழ்வேதங்களும், வேதாகமங்களினதும் தேவார திருவாசகங்களினதும் சாரத்தின் சாரமாய் ஆகமங்களின் முரணறுத் தொற்றுமைகாட்டற்கெழுந்த இரௌரவாகமத்து 73-வது பாவவிமோசனபடலம் எனப்படும் ஞானபாதத்தாகிய பன்னிருகுத்திரமுடையதும் சிவபெருமானால் நந்தியந்தேவர்க்கும், அவரால் சனற்குமாரமுனிவர்க்கும், அவரால் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், அவரால் பாஞ்சோதிமுனிவர்க்கும் முறையே அருளப்பட்டதும், பாஞ்சோதிமுனிவர் ஆஞ்ஞைப்படி வடமொழியினின்று தமிழ் மொழிக்குச் சுவேதவனப்பெருமாள் என்னும்பிள்ளைத்திருநாமமுடைய மெய்கண்டதேவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதுமாகிய * சிவஞான போதமும் அதன்வழிப்பிறந்த சிவஞானசித்திமுதலிய பதின்மூன்று சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும் பிறவுமாமென்க.

வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப்பொருள்படும்; ஆகவே பதிபசுபாச மென்னும் முப்பொருள்களையும் அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளது என்பது கருத்து. ஆகமம் என்பது (பரமார்த்தரினின்றும்) வந்தது எனப் பொருள்படும். அன்றியும் ஆ என்பது பாசமெனவும் க என்பது பசுஎனவும் ம என்பது பதிஎனவும் பொருள்படுமென்றும், ஆ என்பது சிவஞானமெனவும், க என்பது மோக்ஷமெனவும், ம என்பது மலநாசமெனவும் பொருள்படுமென்றும் ஆன்றோர் கூறுவர். வேதத்துக் கண்மகாண்டம் பதிபசுபாசவியலைச்சுருக்கியும் ஞானகாண்டம் விரித்துங் கூறும்.

இப்பெருந்துணைய நூற்பரப்பனைத்தும் எடுத்தோதிப்போந்தவற்றுள் சிறுச்சிறுபாகங்கள்மாத்திரமே சர்மானிய அறிவுடையார்க்கு

* 1. திருவுந்தியார், 2. திருக்களிற்றுப்படியார், 3. சிவஞானபோதம், 4. சிவஞானசித்தியார், 5. இருபாவிருபத்து, 6. உண்மைவிளக்கம், 7. சிவப்பிரகாசம், 8. திருவருட்பயன், 9. வினாவெண்பா, 10. போற்றிப்பட்டுறோடை, 11. கொடிக்கவி, 12. நெஞ்சுவிதோது, 13. உண்மை நெறிவிளக்கம், 14. சங்கற்பிரகரணம்.

ஒருவாறு புலப்பட ஏனையபாகங்கள் மிகமயக்கி மலைவுசெய்யாநிற்கும். உயிரினும் விழுமியதாயோம்பற்குரிய நல்லொழுக்கம்பூண்ட நன் மாணாக்கர் நல்லாகிரியரை முறைப்படியடைந்து தொண்டிபூண் டொழு கிச் சோபானமுறையிற் பலநூல்களையுஞ் செவ்விதின் ஆராய்ந்து அறி வைப்பெருக்கிப் பக்குவராயபின்னரே பதிபசுபாச ஞானநூல்களைக் கேட்டற்குரியராவர். கல்வியின்றிப் பக்குவராதலோ இயலாது.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே செறிந்துள்ள உயிர்வருக்கங்களுள் ஐம் புலவுணர்வோடு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரவல்ல மனவுணர்ச்சியு முடையராய் முதன்மைபெறு மக்கள் நன்குறுதற்கு வேண்டப்படுஞ் சவிகற்பஞானத்தைப்பயக்கும் வியஞ்சுஞானகரணமாய் விளங்கு வது கல்வியாம். மக்கள் தமக்கு இயற்கையாயுள்ள மனக்கருவியினால் நிருவிகற்பஞானச்செய்தியும், செயற்கையான கல்வியறிவினால் சவி கற்பஞானச்செய்தியு மெய்துகின்றார். நிருவிகற்பக்காட்சியாவது பெயர், சாதி, குணம், கன்மம், பொருளென்றிவற்றும் பகுத்தறித லின்றி இஃதொன்று தோன்றாநின்றதெனப் பொருளுண்மைமாத் திரையே அறியும் ஞானசத்தி. சவிகற்பக்காட்சியாவது, பெயர் சாதி முதலியவற்றும் பொருளையுள்ளவாறுணரு ஞானசத்தி. இச்சத்தியை அபிவிர்த்தியாக்கி, உடலுடனழியுஞ் சாதிமுதலியன போன்றழியாமல், உயிருடன்செல்லுந்தரத்தினதாகிய கல்வியின் மாட்சியை,

“இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுணராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.”

“அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லைச்
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.”

என்றின்னபல ஆன்றோர் கூறியவற்றுனு முணர்க.

நன்மாணாக்கர் இயல்புகூறின், ஆசிரியன் கற்பிக்குநாற்பொரு ளைக் கற்பித்தவாறுணர்தலும், கற்பித்தபொருள் பற்றுகக்கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நற்பொருளுணர்தலும், தம்போலக்கற்பவர்க் குபகாரிக

ளாதலும், தந்தைதாய் ஆசிரியர் முதலியோர் செய்நன்றியறிதலும், தீயசிறற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு, தடுமாற்றம், மானம், மறவி, கடுநோய், வெகுளி, களவு, காமம் என்றிவை யிலராதலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும், தருமநெறி தவறாமையும், ஆசிரியன் குறிப் பறிந்து நடத்தலும், கேட்டநூற்பொருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற்காத்தலும், மீட்டு மாசிரியனையடைந்து கேட்டநூற்பொருளை ஐயவிபுத்தங்கள் நீங்க வினாவுதலும், நூற்புழிற்செய்யுடையார் பிறர் அறிந் தாதல் அறியாதாதல் ஐயமுற்றாதல் வினாவுஞ் சொற்பொருள்வினாக் களுக்கு அவர் கொள்ளுமுறையான் விடையிறுத்தலும், நூற்பொருள் களைக் கற்றோரவையில் அவ் நுமதிகொண்டெடுத்துப் பிரசங்கித்தலு முடையராகி உலகநடையறிந்தொழுதுவோர் நூல்கற்றற்குரிய நன் மாணுக்கராவர்.

நல்லாசிரியர் யாவரெனில், உயர்குடிப்பிறப்பும், மனத்தூய்மை யும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைப்பயிற்சியும், வாய்மையும், மாணுக்கர் மாட் டன்புடைமையும், பொருளவாவின்மையும், நடுவுநிலைமையு மென்னு மெண்வகை யிலக்கணங்களுடையராய்க், கொடையும், ஊக்க மும், உலகியலறியும், நிலைபெற்றதோற்றமும், டொறையும், நிறையும், மறப்பின்மையும், அறிவும், உருநலனும், ஆற்றலும், புகழும், சொல் வன்மையும், மாணுக்கரால்விரும்பப்படுநீர்மையும் தொன்னெறியாற் பொருந்தினோர் கற்பிக்கும் நல்லாசிரியராதற்குரியரென்றறிக.

நல்லாசிரியரைக்கண்டடைந்து விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ்செய்து தண்டமிழ்க்கலைகளைக் கற்கப்புகு நன்மாணுக்கர் முன்னர்த் தமிழ் நெடுங்கணக்கோதி எழுத்தினைத்துச் சொல்லாக்கவும் சொற்றொடுத்து வாசிக்கவும் பயின்றபின்னர் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றி வேற்கை, வாக்குண்டாம், முதுரை, நல்வழி, நன்னெறி முதலிய நீதி நூல்களைக் கிரமமாகக்கற்றுப் பொருளுணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அதன்பின்னர் திவாகரம், பிங்கலந்கை, சூடாமணி முதலிய நிகண்டு களைக்கற்று அவைகூறுஞ் சொற்பொருளுணர்ந்து, நாலடி, ஆசாரக் கோவை, முதுமொழி வெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம் ஆதிய நீதிநூல் களைக்கற்று அவற்றின்பொருளையும் அவற்றின்கண்வரு நிகண்டுச் சொற்களையுந்தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். அப்பால் வைதீக சைவ சாத்திரங்களோதுதற்குவேண்டியசைவதீகையை விதிப்படிபெற்றுப்

பஞ்சாக்கர அட்டாக்கர மந்திர செபவனுட்டானமுடையராய்த் தேவார திருவாசகமாதிய தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையோதப் பயின்று கொள்ளவேண்டும்.

பின்னர், தமிழ் இலக்கணச்சுருக்கங்களில் ஒன்றிரண்டைக்கற்று, நன்னூலைத்தொடங்கிக் காண்டிகை விருத்தியுரைகளுடன் ஆராய்ந்து * குமரகுருபரமுனிவர், சிவப்பிரகாசமுனிவர், சிவஞானயோகிகள், கச்சியப்பமுனிவர், சுப்பிரமணிய முனிவராதியோர் செய்த பிரபந்தங்களையும், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப் புராணம், தணிகைப்புராணம், திருவிளைபாடற் புராணம், காசிகாண்டம், பிரமோத்தரகாண்டம், உபதேசகாண்டம், வாயுசங்கிதை, பிரபுலிங்கலீலை, பாகவதம்முதலிய தமிழ்ப்புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதம் என்னுந் தமிழ் இதிகாசங்களையுங்கற்று இலக்கிய அறிவை யீட்டி முற்றொடுத்த இலக்கண அறிவை மேலும் வளர்க்குமுகத்தால் அகப்பொருள்விளக்கம், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வெண்பாப் பாட்டியல், தண்டியலங்காரம், நேமிநாதம், வீரசோழியம், குவலயா னந்தம் ஆகிய இலக்கண நூல்களைக்கற்று, கற்ற இலக்கியங்களில் இவ் விலக்கணவிதிகள் அமைவரு முறைகளையுங் கண்டுணர்ந்து செல்ல வேண்டும். அப்பால், தொல்காப்பியமென்னும் பழம்பெருநூலை இளம்பூரணஞ், சேனாவரய, நச்சினர்க்கினிய மென்னு முவுரைகளோடு நன்றாராய்ந்து, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குளாமணி, நைடதம், இரகுவம்சமாதிய தமிழ்க்காவிபங்களையும் ஒதியுணரவேண் டும். சிந்தாமணி முதலிய ஆருகபௌத்தகாவியங்களைச் சைவநன்

* குமரகுருபரமுனிலரியற்றிய பிரபந்தங்கள், திருச்செந்துரக் கந்தர்கலி வெண்பா, மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மை குறம், மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணியாலே, மதுரைக்கலம்பகம், நீதிநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நான்மணிமாலை, முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, காசிக்கலம்பக மென்றித்திறத்தன. சிவப்பிரகாச முனிவரியற்றிய பிரபந்தங்கள், நால்வர் நான்மணிமாலை, திருச்செந்திலந் தாதி, பழமலையந்தாதி, நன்னெறி, திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக் கலம்பகம், திருவெங்கையுலா வென்றித்திறத்தன. சிவஞானயோகிகளியற்றிய பிரபந்தங்கள், அரதத்தாசிரியர்சலோகபஞ்சகமொழிபெயர்ப்பகவல், சிவதத் துவ விவேகம், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந் தாதி, கலசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, செங்குழை நீர்வநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், திருவேகம்பரந்தாதி, திருமூலவாயிலந்தாதி, திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை யென்றித்திறத் தன. கச்சியப்பமுனிவர்பிரபந்தங்கள், தணிகையாற்றுப்படை முதலியன. சுப்பிரமணியமுனிவர்பிரபந்தங்கள், துறைசைக்கோவை முதலியன.

மாணுக்கர் கற்றல் தகுங்கொலோவெனின், அவற்றினிடத்துப் பொதுவான உலகியனீதி கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய இயற்றமிழ்ப் பிரயோகம் மிகவருந்தலானும், அப்பயனோக்கிக் கற்கலாமென்க. ஆயினும், கற்குமிடத்து அவைபால் மனமழுந்தப்பயின்று அவற்றின் கொள்கைவசத்தராகாமல் தஞ் சுயசமயசித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்கவேண்டும்.

தம்மதச்சார்பினதாய் மிக்கபயன்றரக்கூடிய நூல்களை ஒரு முறை இருமுறை மும்முறைதானும் அழுந்தப்பார்த்து மெய்ப் பொருளுணரவேண்டும். மானேதிகாசங்களை அவை அவை தோன்றிய தேசகால வழக்க பழக்கங்களுடன் ஒட்டிப்பார்த்து, நூலாகிரியர் கருத்தும் அவர் எடுத்தோது வன்னமயும், அணி அலங்காரச் சிறப்புகளும், உள்ளுறையாக மறைதரப் பொதிந்துள நுண்பொருள் யாதென்றும் வகை வகை ஆராய்ந்துணர்ந்து செல்லவேண்டும். “எனைத்தானு நல்லவைகேட்க வனைத்தானு, மான்ற பெருமை தரும்” “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள்காண்பதறிவு” என்னுந் திருவள்ளுவர் மொழிகளைத் தினமும் அயராமல் ஞாபகத்திலிருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

இப்பருவத்தே தருக்க அறிவைப் பெருக்குமாறு தருக்கசங்கிரக தீபிகை, தருக்கபரிபாடை ஆதியநூல்களையுங் கற்றுவரவேண்டும். இலக்கணவிலக்கிய அறிவு மேலும் வளர்தர இறையனார் அகப்பொருளுரை, பிரயோக விவேகவுரை, இலக்கணக்கொத்துரை, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி என்பனவற்றையும் சங்கநூல்களாகிய * எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, கல்லாடம், பெருந்தேவனார் பாரதம் என்பனவற்றையும், தெய்வவிலக்கியங்களாகிய திருக்குறள், திருக்கோவை என்பனவற்றை

* எட்டுத்தொகை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பனவாம்.

பத்துப்பாட்டு, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு “நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப் - பால்கடுகங் கோவை பழமொழி - மாமூல - மிந்நிலைய காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே - கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு” என்பதனாலறிக.

யும், பரிமேலழகருரை பேராசிரியருரைகளோடு அறிவெழும்பன் முறை நன்றாராய்ந்து கொள்ளவேண்டும். தருக்க நூலாராய்ச்சியுடன் பூகோள ககோள கணித நூலாராய்ச்சிகளையும் குறைவற ஈட்டி, தரும சொருபங்களையும் ஆசார பிராயச்சித்தங்களையும் கலியுகத்துக்கேற்ப விரித்துரைக்கும் பராசரஸ்மிருதி முதலிய தருமநூல்களையும் ஐயவிபரீதங்களறக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். யாஞ்சவற்கியர்பால் பதியுண்மை ஆராயப்புக்க சல்லியர் ஆங்கவர் ஒதியவற்றைச்சூழ்ந்து மேலும் மேலும் வினாநிகழ்த்தி ஐயமகற்றி உண்மைதெளிந்த முறைபோலக் கற்குமெவற்றையும் ஆசிரியன்பால் அயர்வின்றி ஆராய்ந்துணர்ந்து செல்லவேண்டும். இயலுமானால், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக்கின்றியமையா வடமொழியிலக்கியவிலக்கணவாராய்ச்சியுஞ் சிறிது செய்தல் மிக்க பயன்றரும்.

இதுகாறுஞ்சொல்லிவந்தமுறைப்படி கல்விபயின்றுவரும் மாணாக்கர், தம்பயிற்சியின் விசேடநோக்கம், பொருள், பண்டம், உத்தியோகம் முதலியனவற்றைத் தேடும்பொருட்டெனக் கொள்ளாது, அறிவைவளர்த்தலும், வளர்க்கும்வழிவின் றுணைக்கொண்டு உலகியலையுந் தம்மியல்பு வரவு போக்குகளையும் தம்மைப் பந்தித்துள்ள பாசத்தினியல்பையும் தம் நாயகனாகிய பதியின் இயல்பையும் உணரவேண்டுமென்பதே முக்கிய நோக்கமும் பேரவாவுமாகச் சதாகாலமுஞ் சிந்தையிற்கொண்டு இவ்வெண்ணம் பலித்தற்குளவாகிய வழிவகைகளிலே முயன்றுவரவேண்டும். அத்தகை முயன்றுவரு முறுதியினனும், மேற்கூறியபடி கல்வியீட்டி எய்திய பருவநலத்தானும், உலகியலுணர்ச்சியானும் அறிவின்முதிர்ந்த மாணாக்கர் சைவசமய விசேடதீக்கையுற்றுச் சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமததிமிரபானு, ஞானமிர்தம், தத்துவப்பிரகாசம், சோமசம்புகிவாசாரியர்கிரியாகாண்டக்கிரமாவலி, சித்தாந்தசாராவலி என்பனவற்றையும் சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிவேகம், சிவகர்ணமிர்தம், பிரமதருக்கத்தவமாதியனவற்றைப்புங்கற்று வைதிக சைவானுட்டானங்கைவரப் பயின்றுகொள்ளவேண்டும்.

அதன்மேல், மனமிகத்துயராய் நல்லதின்னலனுந் தீயதின்றீதுங்கண்டு புண்ணியபாவங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நன்னெறிச்சேறு மியல்பினராய் விவேக அறிவுதோன்றி, கொள்ளிவட்டம்போலும் காற்றாடி

போலும்சமுன்றுகுழந்துவரும் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக் குடையராய் நிருவாணவிஞ்ஞானதீக்கையுற்றுப் பரிபக்குவமெய்திய நன்மாணுக்கரே சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய அத்துவித சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கையும் அவற்றினுரைகளோடும், வேதாந்தசித்தாந்த சாத்திரப்பொருளனைத்தையுமடக்கி விளக்கும் சகலகலாநுபமான சிவஞானமாபாடியத்தினோடுங் கற்பதற்கதிகாரிகளாவர். சிவஞானபோதங் கற்கப்புகுமுன், சைவாக்கமங்களிற் சிலவற்றையும், சரியை, கிரியை, யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களையும் விரிக்கும் சோமசம்புபத்தி, வருணபத்தி என்னும் நூல்களையும் ஆவசியங் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகமங்களின் பொருள்கள் தம்முள் வேறுபட்டு முரணுவதாலும் உபநிடதங்களின் பொருள்கள், துவித, விசிட்டாத்துவித, கேவலாத்துவித பாடிய வுரைகளாற் பேதிக்கப்பட்டிருந்தலானும் அவைகளைச் சைவசித்தாந்த ஞானகுரவர் முன்னிலையிலே ஒதியுணரவேண்டும்.

இப்பரிசோதிமிக்கறிவுற்றுப் பக்குவமெய்தாப் புல்லறிவாளர் முப்பொருளியலைக் கற்றிட முயலுதல் முடவன் கொப்புத்தேனுக் காசைப்படுமா றொக்குமன்றோ! அன்னவர்க்கோதி யுணரவைத்தல் யார்க்குத்தானமையும். பருவமெய்தித் தாமாயுணராச் சிறுவர்க்குக் காமவின்பத்தியல்பைச் சொல்லால்விளக்கியுணர்த்த வல்லாருமுளர் கொல்லோ!

தற்காலம் இலங்கையில் நவீனபோலியாகவும் சுத்தமாகவும் நிலவாநிற்கும் சைவமதத்தினைச்சார்ந்த அருட்பெரும்பாலார் தங்கள் அருமைப்பெருமைச்சிறுவர்களைச் சுவலைப்பருவ நீங்காமுன் தமிழ்நெடுங்கணக்கையும் ஆத்திசூடி முதலிய சில்லறை நூல்களையும் வாசக புத்தகங்கள் ஒன்றிரண்டையுங் கிள்ளைகட்டுப்பயிற்றுமாறு விரைவிலேகற்கக் கற்பித்து அவ்வளவில் ஏட்டைக் கட்டுவித்து அரசவுத்தியோகத்துக் கேற்றவராக்கு மவாமேலீட்டால் அங்கிளங்கற்கச் சைவகலாசாலைவாய்க்காவிடத்துக் கிறிஸ்தவபள்ளிக்காயினும் அனுப்பி விடுகின்றார்கள். அங்ஙனமிவர்கள்சென்று பயில்வருநாளில் படிப்படியே தங்கள் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியையும் குலமதாசாரவொழுக்கங்களையும் புறக்கணித்துக் கைசோர விடுகின்றார்கள். ஆயிரத்தில் ஒருவரிருவர் வாலிபதசையடைந்துழியேனும், அதன்பின்னர்

முப்பொருளாராய்ச்சி

லௌகீக குடும்பவிடயங்களில் அமிழ்ந்திச் சூழலுநாளிலேனும் தங்குறை நினைந்து ஐயோ வாணோ வீணாளாய்க் கழித்தனம் இனியாவது சைவமதநூல்களை ஆராய்வோமென் றருகிறைந்து குரவரைத் தேட முயல்வது முண்டு. இத்தன்மையோர் சிலர் அனேக முறைகளில் ஒருவரையடுத்து ஞானநூல்களைக்கற்பிக்கும்படி கேட்ட விடத்து, அவர் அங்ஙனஞ் செய்யவுளமிரங்கியும் அன்றோர் பரிபக்குவ மின்மை நோக்கி, மறுத்துவிட்டதை நாமறிவோம். உயர்ந்த ஓர் மலையினுச்சிக்கண்ணை யடைய விரும்பினு னொருவன் அடிமுதற் படிநிறை யிவாந்துசெல்லாது ஒரேமுறையில் உன்னித் துள்ளியுற முயன்றால் அஃதமைவ தெங்ஙனம்.

இவ்வுண்மையைச் சிந்தித்து ஒப்புக்கொள்ளாமல் தங்கள் வேண்டு கோட்கிசையாது மறுத்தனரே என்று மனநொந்து, தாங்கற்றளவில் பெற்றுள்ள அறிவாற்றல் முப்பொருளியலை ஆராய்தற்கமையாதோ வென்றும் வாளாமயங்குனர்க்கும் அன்னவரை ஒக்கும் பிறருக்கும், தங்கள் திறனிலே யுணருமாறு முப்பொருளைக்குறித்துச் சைவாகம சாத்திரங்கள் கூறும் பொருட்பொழிப்பின்னதென்றும், அதன்பால் அன்னவர்க்கு (உணரும் பக்குவமின்மையால்) நிகழ்ந்தெழக்கூடிய ஐய விபரீத மலைவுகளில் மாதிரிக்குச்சிலவற்றையுஞ் சுருக்கி இங்ஙனங் காட்டுவாம்.

முப்பொருளைக்குறித்துச்

சைவாகமசாத்திரங்கள் கூறுஞ்சாரப்பொழிப்பு.

1. தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி எண்குணத்தேகனாய் விளங்குங் கடவுளைப் பதியென்றும், அனேகமாகிய ஆன்மாவைப் பசுவென்றும் ஆணவம், கன்மம், அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை என்னும் நான்கினையும் பாசமென்றுங் கூறப்படும். பதியின் எண்குணங்களாவன; சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி (அல்லது பூர்த்தி), அநாதிபோதம், சுவதந் திரம், அலுத்தசத்தி, அனந்தசத்தி, நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்பனவாம். இவற்றை முறையே தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம் பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்று தெளிக. நிராமயான்மாவை அநாதி போதத்தினும், விசுத்ததேகத்தினை அலுத்தசத்தியினும் அடக்கி அறு

முப்பொருளாராய்ச்சி

குணங்களாகவும், இவ்வாறையும் சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னு முன்றனுளடக்கி முக்குணங்களாகவுங் கூறவும்படும். பதியை “நிர்க் குணன்” “குணாதீன்” என்று கூறுவதென்னையெனில், சாத்துவிக, இராசத, தாமதமென்னும் மாயாகுணங்களில்லாதவனென்னுங்கருத் துப்பற்றி யென்க.

2. ஏகனாகிய பதிக்கு அநாதிபோதமும் சுவதந்திரமுமுடை மையின், ஒருவருமறிவிக்காமல் எல்லாவற்றையுமறியுமாற்றலும் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவிக்குந் தன்மையுமுண்டு. அனேகமாகிய பசு வுக்கு அறிவித்தால் அறிவிக்கா மருணமும் பிறருக்கு அறிவிக்க வியலாத குணமுமுண்டு. ஆணவ்மலத்திற்கு ஆன்மா வேண்டுங்காரியதீதை மறைத்து வேண்டாக்காரியத்தில் விருப்பங்கொடுக்குங்குணமும், புண்ணிய பாவமாகிய கன்ம மலத்திற்கும் அசுத்தாசுத்தமாகிய மாயா மலத்திற்கும் ஆன்மா ஆணவத்தைப் பொருந்தினால் அவ்வாணவத்தில் அழுத்துவித்தல், பதியைப் பொருந்தினால் அப்பதியுடன் அழுத்துவித் தல் முதலிய குணமுமாம்.

3. இவ்வாறு நித்தியப்பொருள்களும் வியாபகம் வியாத்தி வியாப்பியம் என மூவகையாயிருக்கும். இவற்றுள் வியாபகமாவது நிறைந்திருத்தல், வியாத்தியாவது சமநிறைவாயிருத்தல், வியாப்பிய மாவது அடங்கியிருத்தல். அஃதெவ்வாறெனில், சமுத்திரம் வியா பகம் அதுபோலும் பதி, அச்சமுத்திரத்தில் தண்ணீர் வியாத்தி அது போலும் பதியிடத்தில் ஆன்மா, அத்தண்ணீரில் உப்பு வியாப்பியம் அதுபோலும் ஆன்மாவிடத்தில் பாசமென்க.

4. சிவபதியாகிய கடவுளர் ஆன்மாக்களுடன் கண்ணும் ஆதித்த னும்போலப் பேதநிலையினருமல்லராய், உடலுயிர்போல அபேதநிலை யினருமல்லராய், குணகுணிபோலப் பேதாபேதநிலையினருமல்லராய், அம்முன்றற்கும் பொதுவாய்க் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும்போல அத்துவிதநிலையினராயிருப்பர்.

5. தோன்றி நின்றொடுங்கும் பிரபஞ்சத்துக்கு நிமித்தகாரண னாகிய கர்த்தா வேண்டுமென்றன்ன பலநியாயமுகத்தால் அளவைகட் கொப்பப் பதியுண்மையும், உடலைக்கொண்டு கீழ்புலன்களுக்கும்

முப்பொருளாராய்ச்சி

வேறாய ஆன்மாவுளதெனநாட்டிப் பசவுண்மையும், நிமித்தகாரண னாகிய குலாலன் காரியப்பொருள்களாகிய கடம் முதலியன வரைதற்கு முதற்காரணமாகிய மண்முதலியனவேண்டிநிற்குமுறைகாட்டி, நிமித்த காரணப்பதிக்குப் பிரபஞ்சகாரியத் தோற்றவொடுக்கப்பொருட்டு முதற்காரணமாயை வேண்டற்பாலதென்று மாயையுண்மையுஞ் சாதிக்கப்படும்.

6. ஒன்றிலொன்று கலந்து அடங்கியிருக்கும் இவ்வாறுபொரு ளும் அனுகூலத்தையுடையிருப்பனவன்றி எங்கும் வியாபகமாயிருக்கின்றன. பதிதான் அனுகூலத்தையும் மற்றைய பசு முதலியன எவ்வாறு அனுகூலத்தையுடையனெனில், சூரியனுடையபோதே கண்ணும் அக் கண்ணை மறைத்த இருளும் உலகையாகவின் பதியின் அனுகூலத்தையுடைய வியல்பு பசு முதலியவற்றுக்கும் அமையுமென்க. எங்கும் வியாபக மாதல் எவ்வாறெனில், எண்ணிறந்த கண்களுக்கு ஓராதித்தனிநுந்து விளக்குவதுபோலப் புவனங்கள்தோறுஞ்செறிந்துள எண்ணிறந்த ஆன் மாக்களுக்குப் பதி ஒருவனே அறிவித்தலானும் கண்ணுனது சூரிய மண்டல முதலிய எல்லாவிடங்களினும் போக்குவரத்தில்லாமல் எல்லாக் காரியங்களையும்மறிதலானும் இருளொன்று எண்ணிறந்தகண்களையும் மறைத்தல்போல ஆணவமலமொன்று எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களையும் மறைத்தலானும், பலதானியங்கள் அந்தந்த ஊரிலிருப்பவர்களுக்கு ஆங்காங்கே புசிப்பாயிருத்தல்போலப் பலகன்மங்கள் அந்தந்தப்புவனங் களிலிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்கு ஆங்காங்கே புசிப்பாயமைதலானும், குலாலனானவன் பலபண்டங்களை அந்தந்த ஊரிலிருப்பவர்களுக்கு ஆங் காங்கே படைப்பதுபோல அசுத்தாசுத்த மாயையானது பல தனுகா ணதிகளை அந்தந்தப் புவனங்களிலிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு ஆங் காங்கே படைத்தலானும் இவ்வாறுபொருள்களும் வியாபகமென்றே சொல்லப்பட்டனவென்க. இப்படி வியாபகமாயிருக்கின்ற ஆறு பொருள்களும் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வாறு சம்பந்தப்பட்டனவெனில், அனுகூலியிலே ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்திற்கிடந்தார்கள், அவ்வாணவ மலம் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுத்தது, இதனையுணர்ந்த பதி யானவர் ஆன்மாக்களது விருப்பத்துக்கேற்ற மாயாகருவிகளைக் கொடுத்து அவைகளினிடமாகக் கன்மங்களைப் புதிக்கச்செய்வார், அனுகூலியிலே சகலலோகங்களுமுண்டாகின்ற முறைமை இவ்வாறாகும்.

முப்பொருளாராய்ச்சி

7. ஆன்மாக்கள் அனாதியில் ஆணவமலத்திற்கிடந்தனரென்றால் அவ்வாணவமலம் அவர்கட்குப் பதியினால் கூட்டிவைக்கப் பொருந்தியதோ அன்றித் தானேவந்து பொருந்திற்றோவெனில், பதியானவன் சர்வானுக்கிரக நின்மலனாதலினால் தான் கூட்டிவைத்திரான், ஆணவமலமுஞ் சடமாதலால் தானேவந்து பொருந்தவும் மாட்டாது, ஆதலால் ஆன்மாக்களே ஆணவமலத்தைப் பிடித்தனரென்க.

8. ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் இயற்கையோ செயற்கையோ வெனில், இயற்கையானால் பாலுக்கு வெண்மையும் கரிக்குக் கருமையும் ஒருக்காலும் விட்டுநீங்காததுபோல ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் ஒருக்காலும் விட்டுநீங்காது. செயற்கையானால், வெள்ளைவத்திரத்தில் அழுக்கேறுவதுபோல மித்தியிலும் வந்துபொருந்தும். ஆதலால் இரண்டின்று, செம்புக்குக் களிம்பும் நெல்லுக்கு உமியும் கடல்நீருக்கு உப்பும்தோல ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் அனாதி செயற்கையென்றும் அனாதிசையோகமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

9. இந்த ஆணவமலமே ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தில் விருப்பத்தைக் கொடுக்கும்; கொடுத்த விருப்புக்கிசையக் கன்மங்களையறிந்தெடுத்துக்கொடுக்கமாட்டாது, ஆன்மாக்களும் கன்மத்தை அறிந்தெடுத்துப் புசிக்கமாட்டார்கள், விரும்பப்பட்ட கன்மமுந்தானேவந்து ஆன்மாவைப்பொருந்தமாட்டாது, இந்தச் செய்தியை யுணரும் பதியே இரக்கத்தினால் அவ்வான்மாக்கள் கன்மத்துக்கேற்ற தனுவைக் கொடுத்து அத்தனுவினிடமாக அக்கன்மத்தைக்கூட்டிப் புசிப்பிப்பான். அஃதெவ்வாறெனில், குழந்தைக்குப் பாலின்கண்ணுண்டாகியவிருப்பம் தாய்கொடுத்தவிருப்பமோ குழந்தைக்குண்டாகிய விருப்பமோவெனில், தாய்கொடுத்தவிருப்பமானால், அவள் கொடுக்கின்றபோதெல்லாம் பாலையருந்தவேண்டும், குழந்தைக்குண்டாகிய விருப்பமானால் மாந்தங்கொண்டவேளையினும் மாறுதருந்தல்வேண்டும், இவ்விரண்டின்மையால் பசியே குழந்தைக்குப்பாலின்கண் விருப்பத்தைக்கொடுத்தது. விருப்பத்தைக்கொடுத்த பசியும் பாலையறிந்தெடுத்துக்கொடுக்கமாட்டாது, விரும்பியகுழந்தையும் பாலையறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது, விரும்பப்பட்ட பாலும் குழந்தைவாயில்வந்துபுக மாட்டாது, இந்தச்செய்தியைத் தாயானவளறிந்து இரக்கத்தினாலே பாலையெடுத்துப் பாலடையிற்பெய்து குழந்தையின் வாயிலேவைத்துப்

முப்பொருளாராய்ச்சி

புகட்டுவள். இவற்றுள் குழந்தையைப்போலும் ஆன்மா, பசியைப் போலும் ஆணவமலம், பாலைப்போலும் கன்மமலம், தாயைப்போலும் பதி, பாலடையைப்போலும் தனு எனவறிக.

10. ஆணவமலம் சடப்பொருளாதவின் விருப்புமுதலியவற்றைக்கொடுக்குஞ்செய்தி அதற்கெங்ஙனமுண்டெனில், மயக்கம், வெம்மை, தண்மை முதலியவற்றை முறையேகொடுக்கும் விஷம், தீ, நீர் முதலிய சடப்பொருள்களுக்குச் செய்தியுண்டானாற்போல அதற்கு மொருவகைச் செய்தியுண்டென்க. இறைவன் ஆன்மாக்களுக்குத் தனுக்களைப்படைக்குமிடத்து பாண்டங்களைத் தன்னினைவின்படி செய்யாது பிறர் நினைவின்படி வரையுஞ் சூலாலனைப்போல ஆன்மாக்கள்நினைவின்படியேபடைப்பார.

11. ஆன்மாக்கள் எங்கும் வியாபகராயிருத்தவின் தனுக்களை எவ்வாறு பற்றுவரெனில், படிசுமலையானது எந்தப்புறத்தில் வன்னத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல எல்லாப் புவனங்களிலும் வியாபகராயிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் எந்தப்புவனத்திலே சரீரத்தைக்கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வர். அஃதெவ்வாறெனில், படிசுமலை ஒன்று, அப்படிசுமலைக்கு ஒளி ஒன்று, அவ்வொளிக்கு பற்றுங்குணமொன்று, பற்றுந்தொழிலொன்று, வன்னமொன்று, வன்னத்தைப் பற்றுவிப்பாடு என்று ஆக அறுவகைப்படும். அவற்றுள் படிசுமலையைப்போலும் ஆன்மா, படிசுமலைக்கொளிபோலும் ஆன்மபோதம், அவ்வொளிக்குப் பற்றுங்குணம்போலும் ஆன்மபோதத்திற்கு அறியுங்குணம், அவ்வொளிக்குப் பற்றுந்தொழில்போலும் ஆன்மபோதத்திற்கு அறியுந்தொழில், வன்னத்தைப்போலும் மாயாகருவி, வன்னத்தைப் பற்றுவிக்கின்றவனைப்போலும் பதி எனவறிக.

12. ஆன்மாக்களுக்கு அறியுங்குணமிருத்தவினாலே அவர்களை ஆணவமலம் எவ்வாறு மறைக்குமெனில், சந்திராதித்தருக்கு ஒளி யிருந்தும் இராகுகேதுக்கள் மறைப்பதுபோலும், பிரகாசம்பொருந்திய நெருப்பை நீர் மறைப்பதுபோலும், ஆகாயத்தை மலைமறைப்பது போலும் ஆன்மாக்களை ஆணவவிருள் மறைக்குமென்க. இம்மறைப்புத்தான் ஆன்மாக்களுக்குவருவானேனெனில், அவர்கள் கன்மத்தால் வந்தது. ஆனால், ஆன்மாக்கள் அவயவமின்றி நிரவயவராயிருக்க அக்

முப்பொருளாராய்ச்சி

கன்மந்தான் எவ்வாறுவந்ததெனில், தாம் நிரவயவரென்பதை மறந்து அவயவரென்னுங்கருத்துக்கொண்டமையால் அக்கன்மம் வந்தது. அக் கன்மத்தால் மாயையுண்டாயது, அம்மாயையால் தனு கரண புவன போகங்களுண்டாயின.

13. பதியானவர் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புசிப்பிக்கு மிடத்து இச்சாஞான கிரியாசொரூபராயிருந்து புசிப்பிப்பார். அஃ தெவ்வாறெனில், ஆன்மாக்களை முத்தியிற்சேர்க்கவேண்டுமென்பதே இச்சை, ஆன்மாக்கள் இச்சித்தகன்மங்களை அறிவதே ஞானம், அக் கன்மங்களை ஆன்மாக்களுக்கு ஊட்டி யுறக்கித் தொலைப்பித்தலே கிரியை எனவறிக. ஆன்மாக்கள் அக்கன்மங்களைப் புசிக்குமிடத்தும் இச்சாஞானகிரியாசொரூபராயிருந்தே புசிப்பர். அஃதெவ்வாறெனில், பண்டபதார்த்தங்களிற் சென்று பற்றுதலே இச்சை, அவை களைப் பகுத்தாராய்தலே ஞானம், சர்வத்தையுந் தனதென்றமுந்துதலே கிரியையாமென்க.

14. ஆன்மாக்களின் கன்மங்கள், தூலம், சூட்சுமம், அதிசூட்சு மம் என மூவகையாயிருக்கும். வினைகள் யாவும் தூலகன்மமென்றும், அவ்வினைகளுக்குப் பின்னொடர்பலனாகவரும் புண்ணிய பாவங்களெல் லாம் சூட்சும கன்மமென்றும், இப்புண்ணிய பாவங்கட்குப் பின்னொடர் பலனாகவரும் இன்பதுன்பங்க ளனைத்தும் அதிசூட்சுமகன்மமென் றுந் தெனிக. இம்முத்திறக்கன்மங்களும் முறையே ஆகாமியம், சஞ் சிதம், பிராரத்துவம் எனப்படும். இருவினைகள் ஆகாமியமும், அவ் வினைப்பயனாகிய புண்ணியபாவங்கள் சஞ்சிதமும், அப்புண்ணிய பாவங்களின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்கள் பிராரத்துவமுமென்றுணர்க. ஒருவன் பயிரிடுவதுபோலும் இருவினைகள், அப்பயிரால் உண்டான பலனைக் களஞ்சியத்திற் கட்டிவைத்தல் போலும் புண்ணிய பாவங்கள், கட்டிவைத்ததை நாளுக்குநாள் சிறிதுசிறிதா யெடுத்துண்பதுபோலும் இன்பதுன்பங்களை ஆன்மாக்கள் அனுபவித்தல்.

15. கன்ம பலன்கள் ஆன்மாக்கள் நினைத்தவண்ணம் பலன்பட்டு வருவதில்லை. ஒருவன் முன்னே பனைநட்டுப் பின்னர்க் கத்தரிநட்டு, அதன் பின்னர் கீரைப்பயிரிட்டால், பின்பயிரிட்டகீரை பதினைந்து நாளைவிற் புசிப்பாகும், கத்தரி இரண்டுமாதத்திற் பயன்றும், பனை

பதினைந்து வருடத்தின்பின் பக்குவப்பட்டு வரும். அதுபோல ஆன்மாக்கள் முன்பு ஆர்ச்சித்த கன்மம் முன்னேபலன்பட்டுவராமல் வெகுசனனத்திற்குப்பின் பலன்பட்டு வருதலும் பின்பு ஆர்ச்சித்தகன்மம் உடனே பலன்பட்டு வருதலுமுண்டு.

16. கன்மம் ஆன்மாக்களுக்குப்பிசிப்பாகவருங்காலம் ஆதிதெய்வீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதியாத்மீகம் என மூவித தாபத்திரயங்களால் வரும். ஆதிதெய்வீகமாவது, தாய்வயிற்றின் கண்ணே கருப்பாசயத்து வேதனை, பிரசவவேதனை, உடம்புதிரைதல், முதலிய மூப்பால் வருந்துன்பம், அளவிலா அஞ்ஞானத்தால்வருஞ் சங்கற்பவேதனை, யமன் உயிர்கொண்டு போகும்போது ஏதும் மரணவேதனை, நரகத்துன்பம் முதலியவாகத் தெய்வத்தையே காரணமாகக்கொண்டு வருவனவாம். ஆதிபௌதீகமாவது குளிரால் வரும்துக்கம், மழையினால் வருநடுக்கம், உஷ்ணமுடைய கோடைக் காலத்தால் வருதுன்பம், காற்றினால்வருதுன்பம், மின்னல் இடி என்பவற்றால் வருதுன்பம் முதலிய சடப்பொருள் காரணமாக வருவதாம். ஆதியாத்மீகமாவது தேகத்தைப்பற்றிவருவிதனமும் மனதைப்பற்றிவருவிதனமுமாக இருதிறப்பிடம். அது சடத்தோடுகூடிய சேதனவாயிலாக வருவதாம். இவ்வினைகள், உலகம், வைதிகம், அத்தியான்மீகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று உயர்வுடையதாய் முறையே நிவிர்த்திகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதிகலை என்பவைகளிலடங்கி, அசுத்தபோகம், மிச்சிரபோகம், சுத்தபோகம் என்பவைகளைக் கொடுக்கும். கூவல், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றை அமைத்தல் உலக புண்ணியம், யாகமுதலியவற்றைச் செய்தல் வைதிக புண்ணியம், சிவபூசை முதலியவற்றைச் செய்தல் அத்தியான்மீக புண்ணியம், யோகஞ்செய்தல் அதிமார்க்க புண்ணியம், மந்திரோச்சாரணம் ஞானசாஸ்திர முதலியவற்றை ஒதுதல் மாந்திரபுண்ணியமாம்.

17. இக்கன்மங்கள் ஆன்மாக்களுக்கு எவ்வாறெழியுமெனில், ஒருவன்பயிரிட்டுக் கண்டநெல்லை முக்கூறுக்கி ஒருகூற்றைக் களஞ்சியத்திலும், மற்றொருகூற்றை உணவுக்காகச் சேமித்தும், மூன்றாவ் கூற்றை வயலில் விதைத்துமிருக்க, களஞ்சியத்திலிருந்த நெல் தீப்பட்டு வெந்தும், உணவுக்காக வைக்கப்பட்ட நெல் உண்டு செலவழிந்

முப்பொருளாராய்ச்சி

தும், விதைக்கப்பட்ட நெல் மழையின்றிக் காய்ந்தழிந்துமொழிவது போல ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவகாலம் வந்துழி, சஞ்சித கன்மமானது ஞானசாரியருடைய திருவருள் நோக்கால் வெந்தும், பிராரத்துவகன்மமானது எடுத்த சரீரத்திற்குப் புசித்துத் தொலைந்தும், ஆகாமிய கன்மமானது நின்மலஞானத்தால் மேலைக்கு வராமலும் நீங்கிப் போய்விடும். இவ்வாறே சஞ்சித பிராரத்துவ ஆகாமிய மென்னும் மூவகைக்கன்மங்களு மொழியு முறைமை யென்றுணர்க.

18. கண்ணானது ஒருக்கால் இருளோடும் ஒருக்கால் ஒளியோடும் கூடியிருப்பதன்றி எக்காலத்துந் தனித்திராததுபோல ஆன்மாக்களெல்லாம் மலத்தொடுகூடி அதன்பாலமுந்தி அதன்மயமாயேனும், அன்றிப் பதியொடுசார்ந்தமுந்தி அப்பதிமயமாயேனும் இருப்பார்கள் என்றி எக்காலத்துந் தனித்திரார்கள். மலமுடன் அமுந்திய ஆன்மாக்கள் பெத்தான்மாக்களென்றும், பதியுடன்முந்திய ஆன்மாக்கள் முத்தான்மாக்களென்றும் பெயர்பெறுவர். பதியானவர் பெத்தான்மாக்களிடத்துப் பாலுக்குள்நெய்போலும் முத்தான்மாக்களிடத்தில் தயிருள் வெண்ணெய்போலவுங் கலந்திருப்பார். மலத்திலமுந்திய ஆன்மாக்களுடன் நின்மலனாகிய பதி கலந்திருப்பதென்கனம், ஒளியுமிருளும் ஒரிடத்துறையுமோ வெனில் ஒருமரத்தில் அடிதொட்டு ஹனியந்தம் இரகமும் அக்கினியுங் கூடியிருத்தல்போலப் பதியானவர் ஆன்மாக்களைக் கூடியிருப்பாரென்க.

19. அன்றியும் பெத்தான்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூன்று பேதவகுப்பினராவர். ஆணவமலமொன்றுடன் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர் என்றும், ஆணவமலம் கன்மமலமென்னும் இவ்விரண்டொடுங்கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் பிரளயாகலர் என்றும், ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலமென்னும் இம்மூன்றொடுங் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் சகலர் என்றுஞ் சொல்லப்படுவர்.

20. ஆன்மாக்கள் நாகத்திற் றுன்பங்களை யனுபவிக்குமிடத்து அவர்களை விட்டு நீங்காத பதிக்கும் அத்துன்பங்களுண்டோவெனில் ஆதித்தனொளி படிகவொளியிற்கலந்து வன்னங்களைப் பற்றுவித்துந் தான்பற்றுதவாறுபோல ஒருக்காலுமில்லையென்க.

21. ஆன்மாக்கள் எக்காலத்திலும் பிரபஞ்சசையோகம்

கேவலம், சகலம், சுத்தமென மூன்றவத்தைகள் அவர்கட்குண்டு. இம் மூன்றும் காரணம், காரியமென இருவகைப்படும். இவற்றுள் காரண கேவலமானது அனாதியிலே ஆன்மாக்கள் அறிவுகெடாமல் ஆணவமலத்தில் அழுந்திக்கிடத்தல்; அது கண்ணானது இராக்காலத்திருளிலே ஒளிகெடாமல் விழித்திருத்தல்போலும். காரியகேவலமாவது, நெற்றி, கண்டம், இதயம், நாபி, மூலம் என்னும் ஐந்திடத்தினும், சாக்கிரம் சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் சீமாலவத்தை ஐந்தையுமடைதல்; காரணசகலமாவது அனாதி கேவலத்திலே அழுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் மாயாபூதங்களினாலே அக்கேவலம் நீங்கிச் சுகதுக்கங்களை அறிதல். அது இராக்காலத்தில் இருளிலே அழுந்திக்கிடந்த கண்ணானது விளக்கினாலே இருள்நீங்கிப் பதார்த்தங்களைக் காணுதல்போலுமாம். காரியசகலமாவது இலாடத்தானத்திற்குளே துரியாதீதமுதல் சாக்கிரமீரூபுள்ள மத்தியாலவத்தை ஐந்தையுமடைதல். காரணசுத்தமாவது அனாதிகேவலத்தினும் சகலத்தினும் அழுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் அருட்டெரிசனத்தினால் அவைகளை விட்டு நீங்கிப் பிரமானந்தத்தை யனுபவித்தல். அது இராக்காலத்திருளோடும் விளக்கோடுங் கூடியிருந்தகண்ணானது ஆதித்தனுதயஞ்செய்த விடத்து அவைகளைவிட்டு நீங்கி அவ்வாதித்தனைக் கண்டுகொண்டிருத்தல்போலுமாம். காரியசுத்தமாவது நின்மலசாக்கிரமுதல் நின்மல துரியாதீதமீரூபுள்ள மேலாலவத்தை ஐந்தையுமடைதல்.

22. பதியின் பஞ்சகிருத்தியங்களாவன, சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகமென்பவைகளாம். இக்கிருத்தியங்கள் ஆன்மாக்களுக்கோ சரீரங்களுக்கோவெனில், ஆன்மாக்கள் நித்தியராதலால், சிருட்டி, திதி, சங்காரம் வேண்டற்பாலரல்லர்; சரீரம் சடமாதவின் திரோபவமும் அனுக்கிரகமுங் கூடாவாம். இனி அச்சரீரங்கள் முத்தொழிற்படுமிடத்து அவற்றில் ஆன்மாக்கள் அழுந்துவதி

பாருளாராய்ச்சி

ஆன்மாக்களுடைய இரண்டுதொழில் சரீரங்கட்கில்லாமையி னாலும் பஞ்சகிருத்தியமும் ஆன்மாக்களுக்கேயாமென்க.

23. பதியானவர் ஆன்மாக்களிடத்தில் பஞ்சகிருத்தியத்தை நடத்துவது எவ்வாறெனில், இவர்களுக்கு மாயாகருவிகளைப்படைத்து அறிவை உண்டாக்குவதே சிருட்டி, மாயாகருவிகளை நிறுத்தி அறிவை நிலைபெறச்செய்தலே திதி, மாயாகருவிகளை ஒடுக்கி அறிவைப்போக்கு வதே சங்காரம். அவர்களுடைய அறியுந்தொழில்களை அருளைக் கொண்டு மலசத்திகளால் ஹைப்பித்து அவ்வவர்கள் கன்மங்களைத் தக்கபடி நிறுத்தலே திரோபவம்; அவர்களுக்கு இன்பதுன்பங்களைப் புசிப்பித்துப் புண்ணியபாவங்களாகிய வினைகளை அறுத்தலே அனுக் கிரகமென்க.

24. ஆன்மாக்கள் பஞ்சகிருத்தியப்படுதல் எவ்வாறெனில், அவர் கள் அறியுந்தொழிலே சிருட்டி, அறியுந்தொழிலில் நிலைநின்றலே திதி, அறியுந்தொழில் நீங்கலே சங்காரம், அறியுந்தொழில்நீங்குமிடத் துள்ள அறியாமையே திரோபவம், இன்ப துன்பங்களைப் புசித்துப் புண்ணிய பாவங்களைக் கழித்தலே அனுக்கிரகமென்றறிக.

25. பதியின் பஞ்சகிருத்தியமும் அவற்றில் ஆன்மாக்கள் படுத லும் இவ்வாறாயிருக்க, அவர்கள் பிறந்தார், நரகமுற்றார், மோக்க மடைந்தாரென்று வேதாசமங்கள் கூறுவதெவ்வாறெனில், ஆன்மாக் கள் மாயாகருவிகளைப்பற்றியறிந்திருத்தலே பிறப்பு, அம்மாயாகருவி களை நீங்கி அறியாதிருத்தலே இறப்பு, ஆயாசமுற்றிருத்தலே நரகம், அனாயாசமுற்றிருத்தலே மோக்கம் எனவறிக.

26. ஆன்மாக்கள் மோக்கமடையுமிடத்துக் கெட்டுக்கூடுவரோ கெடாதுகூடுவரேர்வெனில் கெட்டால் கூடத்தக்கவராகார், கெடா திருந்தால் கூடவேமாட்டார்கள், ஆதலால் ஆன்மா கெடாமல் விடயத் திற்செல்லும், அவ்வான்மபோதம் நிகழ்ச்சிகெட்டுக் கூடுமென்றறிக.

27. பதியானவர் முன்னுரைத்த மூவகை ஆன்மாக்களை ஆட் கொள்ளுமிடத்து, விஞ்ஞானகலருக்கு ஒளியுருவாயும், பிரளயாகலருக்குத் தேவவுருவாயும், சகலருக்கு மனித உருவாயுந்தோற்றி ஆட் கொள்வர். ஆனால், ஆன்மாக்களுக்கு மலப்பிணியினால் சரீரங்கள் உண்டாகும், நின்மலனாகிய பதிக்குச் சரீரமுண்டாவதற்குக் காரணமென்னையெனில், பிள்ளைக்குண்டாகிய பித்தத்தைத்தீர்க்கப் பிதாவுக்கு ஆசைப்பிணியுண்டாவதுபோல, ஆன்மாக்களுக்குள்ள மலப்பிணியை நீக்கவேண்டிப் பதிக்கு ஆசைப்பிணியுண்டாகும், அதனால் சரீரங்கள் ஞண்டாகுமென்க. பதியானவர் ஆன்மாக்களின் மலப்பிணியை நீக்குமுறை அவர்கட்கு இருவினை ஒப்புவந்தகாலத்து வண்ணன் வத்திரத்திலுள்ள அழுக்கை உழமண்கொண்டு நீக்குவதுபோல மாயா கருவிகளைக்கொண்டு நீக்குவரென்க.

28. இருவினை ஒப்பாவது, ஒருவன் விருப்புறு பதார்த்தங்களை யும் வெறுப்புறு பதார்த்தங்களையுங் காணுமிடத்து, விருப்பும் வெறுப்புமற்ற பதார்த்தங்களைக் கண்டாற்போல, நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனும் வந்தால், அவ்விரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நிற்குநிலையாம். அஃதெவ்வாமெனில், ஒருவன் வைப்பாட்டியிடத்துச் சிறிதுநாளும் மனையாட்டியிடத்துச் சிறிதுநாளுமாகக்காலங் கழித்துவருகையில், இல்லறநூல்கேட்டவிடத்து வைப்பாட்டியை விடுத்து மனையாட்டியோடு வாழ்வதே சரியென்றும், துறவறநூல்கேட்டவிடத்து, அம்மனையாட்டியும் பாசபந்தத்திற்கேதுவாகலான் அவளையும் விடுத்துத் துறவுபூண்பதே சரியென்றுங்கண்டு பின்னர் அவ்விருவரிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பொழிவதுபோல, ஒருவன் பாவமும் புண்ணியமுஞ்செய்தவருகையில் அறநூல் கேட்டவிடத்துப் பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியஞ்செய்வதே சரியென்றும், ஞானநூல்கேட்டவிடத்து அப்புண்ணியமுஞ் சனன மரணத்துக்கேதுவாகலான் அதனைவிடுத்து ஞானத்தையடைவதே சரியெனக்கண்டு பின்னர் இரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நிற்குநிலையே இருவினை ஒப்பாகும்.

29. இருவினையொப்பின்கணுண்டாகின்ற மலநிவிர்த்திக்குக் காரணம் அனாதிதொடுத்து மோட்சபரியந்தம் ஆன்மாக்களாலுண்டாகின்ற சிவபுண்ணியங்களாம். அப்புண்ணியங்கள், அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம், உபாயசரிதை, உபாயகிரியை, உபாயயோகம், உபாய ஞானம், உண்மைச்சரிதை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் எனப் பத்துவிதமாயிருக்கும். இவற்றுள் முந்திய ஒன்பதும் மலநிலை, அவைகள் ஆன்மாக்களாற் செய்யப்படுவன; பிந்திய ஒன்று அருணிலை; அஃது, தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆத்மரூபம், ஆத்மதரிசனம், ஆத்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் எனப் பத்துவிதமாயிருக்கும்.

30. இந்தப்பத்தையும் பரிபக்குவஞானவனுக்குப் பதியானவர் ஞானசாரியராக எழுந்தருளிவந்து சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின் மலசாக்கிர முதலாயுள்ள ஐந்தவத்தைகளிலடக்கி. அந்த உண்மை ஞானத்தை யறிவிப்பார். இவ்வாறு அளவற்ற காலம் ஆணவமலத்தினால் மறைபட்டிருந்த ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று கடல்போன்ற பெருங்கருணையினாலே சர்வஞ்ஞானமுடைய பதியானவர் தக்க திருமேனிகொண்டு அவர்களை அவ்வாணவ விருளி னின்றுமெடுத்து, விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூன்று வகையாகத் தொகுத்துத் தனுமுதலிய மாயாகருவிகளைக்கொடுத்து அவைகளி னிடமாக நல்வினை தீவினையென்னு மிருவகைவினைகளையூட்டி, அவ் வினையொப்பில் மலபரிபாகமுண்டாக்கி முத்தியிற் சேர்ப்பிப்பார்.

பசுஞானத்தினாலும் பாசஞானத்தினாலும் அறியப்படாத சிவ பெருமானை அவரது அருள்ஞானக்கண்ணினால் ஆன்மாவில் ஆராய்தல் வேண்டும். புறப்பொருள்களைக் காணுமியல்பினதாகிய கண்ணானது, தன்னியல்பை அறியமாட்டாதவாறுபோல தத்துவதாத்துவிகங்களை அறிகின்ற ஆன்மாவானது தன்னையுமறியமாட்டாது தன்னைச் செலுத்

துஞ் சிவபெருமானையுமறியமாட்டாது. சிவபிரான் ஆன்மாவின் கண்ணே அறியற்பாலராம். அசுத்தாகிய பிருதிவி முதலிய தத்துவங்கள் நிலையில்லாதனவென்று விவேகித்து அறியின், சிவஞானசொருபம் வெளிப்படும். அச்சிவஞானத்தினால் ஆசாரியன் மாணாக்கனுக்குச் சித்தாந்த மகர்வாக்கியத்தை உபதேசிப்ப, அவன் சோகம்பாவனையை நாடோறும் பயின்றுவந்தால், மாயாகன்மங்களைவிட்டு நீங்குவான். ஐம்புலன்களுக்கு வேறாக ஆன்மா தன்னைக்காண்டலும் பிரபஞ்சத்தை அசுத்தென்று காண்டலுமாகிய இரண்டும் சிவப்பேற்றிற்குச் சாதகங்களாம். அச்சாதகங்களாற் சிவஞானம் விளங்கி ஞேயமாகிய சிவம் காட்சிப்பட்டவிடத்து முன்னர்த் தான்பற்றிய ஏகதேசக்காட்சி வாசனைநீக்குதற்கு ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படி செபித்தல் வேண்டும். தனது உடலின்கண்ணே இதயம், நாபி, புருவநடுவாகிய மூன்றிடத்தையும் முறையே பூசைத்தானம், ஓமத்தானம், தியானத் தானமாய்க்கொண்டு, முப்பத்தாறுதத்துவங்களாலமைந்த இதய கமலத்தில் அமர்ந்த பஞ்சாட்சரத் திருமேனியிற், கொல்லாமை, ஐம் பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுஷ்பங்கொண்டு பூசித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் பூசிக்குங்காற் சிவபெருமான் அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கி ஆன்மாவின் கண் வெளிப்பட்டு இன்பம் அளித்திடுவர். அங்ஙனம் விளங்கக்கண் டெனரந்த ஆன்மாவானது அணைகடந்து கடலிற்சென்றடங்குநீர்போல, ஐம்புலத்தடைகடந்து சிவபெருமானார் திருவடியைத் தலைப்பட்டு அதனினின்றும் நீங்காது என்றும் சுகானந்தப் பெருவாழ்வுறற்பால தாம்.

விரிந்தகன்றுழந்த பெருங்கடல்நீர்ப்பரப்பை ஒரு கைத்துணை நீரிற்காட்டுவதுபோல, முப்பொருளியலைக்குறித்து வேதாகம சாத்திரங்கள் கூறுங்கருத்தைத் தொகுத்துப் பொழிப்பாக்கி இத்துணையுஞ் சொல்லிவந்தவற்றைக்கொண்டு பக்குவமாணக்கர் நன்றுதெளிந்து

மேலுஞ்சொல்லாதொழிந்த இயல்புகளையு முப்த்துணர்ந்துகொள்வர். அபக்குவர்க்கு, அங்கினேய அபூரண தர்க்கசாஸ்திரப்பயிற்சி வசத் தானும், நூதன விபரீத விவேகஞானத்தானும் எழக்கூடிய ஆசங்கை களிற்சிலவற்றை (மாதிரிகாட்டற்காய்) இங்ஙனந் தருகின்றும்.

1. முதலும் ஈறுமில்லாப்பொருள் ஒன்றுளதேல், அது மேல் கீழ் முன் பின்னாகிய எம்மருங்கினும் எல்லையின்றிப் பரந்து யாண்டும் நிறைந்து ஏகமாய், நித்தபசர்வவியாபகமாயிருக்கவேண்டும். பதி எனப்படும்பொருள் அவ்வியல்பற்றாயின் வேறு பசுபாசங்களென்பவ்வு அதனையொத்து நித்தியப்பொருள்களாவதெங்ஙனம்? அவைதாமிருத் தற்கிடமெங்கே? இடம்பெறின், இடங்கொடுக்கும்பதி அபூரணராதல் வேண்டுமன்றோ!

2. பதி பசுவுடன் கலந்திருக்குமுறை அத்துவிதமென்றால், அதன்கருத்தென்ன? ஏகம் ஏகமே, துவிதம் துவிதமே. இரண்டு பொருள் கலக்குங்கால் பேதமற்றொன்றாகவேண்டும் அல்லது பேத முற்றிரண்டாகவேண்டும். ஒன்றாயுமின்றி இரண்டாயுமின்றியிருத்தல் எவ்வாறு? அன்றியும் இரண்டுபொருள் ஒருங்குபடுமாயின், அவை தனித்தனி முன்னிருந்த அளவைப்பிரமாணத்தினும் ஒருங்குசேர்ந் திருக்கும் மொத்த அளவை இருமடங்கு விரியப்பெறுமன்றோ. ஒரு படி அரிசியும் ஒருபடி பயறும் கலக்கப்படின அக்கலவை இருபடி யாதற்குத்தடையுண்டோ?

3. ஆன்மா ஒன்று, பலவா, எண்ணும் எல்லையுமற்றனவா? ஒன்றாயினும் பலவாயினும் ஒரு காலவரையில் யாவும் முத்திசேர்ந்து விடும். அப்பால் பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பதி நடாத்துவதெப்படி? ஆன்மா எண்ணு மெல்லையுமற்றனவெனில், ஒவ்வொன்றாகப் பல சேர்ந்தபொருட்டொகுதி எண்வகை கடப்பினும் எல்லைகடக்குமா

தெங்ஙனம்? ஆன்மாக்கள் நாளுக்குநாள் முத்தியிலுஞ் சேர்வதால் அங்ஙனஞ்சேராமல் எஞ்சிநிற்பவற்றின் றொகையானது படிப்படி குறைவுபடுவதில்லையோ?

4. இதற்குமுன் சென்றுபோனகாலத்துக்கு ஒரு எல்லையு மில்லை. எல்லையில்காலத்தினும் முத்தி கைகூடாமல், சனன மரண துன்பங்களிற் சிக்கியுழலும் ஆன்மாக்களுக்கு இனிமேல் முத்திவாய்ப்பு தெங்ஙனம்? பதி தாமுள்ளவரையின் அவரின் பஞ்சகிருத்தியமும் நிகழுமியல்பினதாயின் முத்திபெறா ஆன்மாக்களும் என்றுமுளராதல் வேண்டும். அன்னவர்வகுப்பை நாமுஞ்சேரவில்லையென்று எப்படிச் சாதிக்கலாம்.

5. இரக்கமென்பது பதியினிடம் இயல்பாயுளதெனில், அது அவரை விகாரியாக்கித் தான் கதித்தவிடத்து அவரினது நீதியையுங் கோடச்செய்யுமன்றோ!

6. அறிவித்தாலன்றி அறியாத ஆன்மாவைச் சதாகாலமும் நித் திரைக்கண்கிடிப்பதுபோல அறிவின்றிக்கிடக்கவிடாமல், அறிவைக் கொடுத்துக் கன்மத்திலும் இன்பதுன்பதுகர்ச்சியினும் செலுத்துவ தென்னை?

7. பதியானவர் ஆன்மாக்கள்மீது இரக்கமுடையராதலின், அவர்களை அதர்மநெறிக்குய்க்கும் மலபந்தங்களை ஒருக்காலும் முனைய விடாமல் ஒரேமுறையில் வேரறக்களைந்துவிட்டாலென்ன?

8. சூரியனுள்ளபோதே கண்ணும் அதனை மறைக்குமிருளு முண்டாயிருத்தல்போல, பதியுள்ளனானறே பசுவும்பாசமு முண்டா மெனில் கண்ணானது ஒளியுடனும் இருளுடனும் மாறிமாறிக் கூடியிருத்தல்போலப், பசுவானது ஒரோவொருமுறை கூடலாமேயன்றி நித்தியமுங் கலந்திருக்கும் முத்தியைப்பெறுதலெங்ஙனம்?

இன்னுமிய்வாறே பலப்பல மலைவுகள் மலைமலைபோலெழுந்து அபக்குவரை மயக்க அவர்கள் மலைமுகட்டெய்திய குரீஇ ஆங்குறை தற்கிடங்காணாது நின்று தயங்குவதுபோல மிக்க இடர்ப்பட்டுக் கலங்காநிற்பர்.

அஃதங்ஙனமாக, முற்சொல்லிய முறைப்படி தமிழ்க்கல்வி தொடங்கிப் படித்தற்குக் காலங்கழிந்து வயதேறிவிட்டதே, குடும்ப பாரம் மிகவருத்துகின்றதே, இடம்பொருள் முதலிய துணையில்லையே என்று பல சாட்டுப்போக்குகள் சொல்லத்தலைப்படுவார்க்கு “மனமிருந் தால், இடமுண்டு” என்னும் ஒருவார் ந்தையைமாத்திரமே சொல்லி இவ்வியாசத்தை இத்துடன் முடிக்கின்றும்.

பிழைநீருத்தம்.

பக்கம்.	பத்தி.	வரி.	பிழை.	நீருத்தம்.
8	8	2	சார்த் த அருட்	சார்த்வருட்
16	19	4	இருக்கின்றன ஆன்மா	இருக்கின்ற ஆன்மா
